

tender han jo Bejen, ad hvilken han kan søge Spørgsmaalet afgjort.

Wiinblad: Den højtærede Kultusminister lagde Bægt paa, at den Stala, han havde anført for kirkelig Bielse, ikke gælder for en og samme Kirke, men var for forskellige Kirker; der skulde altsaa være visse Kirker, der forlange en Sum, og andre, der forlange en anden Sum. Jeg vil sige dertil, at dette Forhold er mig ikke ubekendt, jeg ved meget godt, at der tages forskellige Priser, og at Priserne t. Eks. paa Broerne blandt Arbejderbefolkningen ere laabere end i den indre By. Priserne forholde sig saaledes, at man i den indre By for de med et vulgært Udtryk kaldte Buntebryllupper, der foregaa for mange paa en Gang, tager 10—12 Kr. for et Bryllup. For Bryllupper uden for den indre By tager man 8—10 Kr., og for enkelte Bryllupper tager man 13—14 Kr. Saadanne ere Taksterne i de forskellige Kirker, men jeg vil gøre opmærksom paa, og det er det, der for mig er det væsentligste, at disse Takster kun ere Minimumstakster: Der er ved alle Kirker en Stala, og det er ved alle Kirker Reglen, at man betaler ud over Minimumstaksten og betaler i Forhold til den Behandling, man ønsker at blive Genstand for fra Præstens og andre kirkelige Tjeneres Side. Det er dette, der vistnok vækker største Misstemning mod de kirkelige Bielser, denne Klassificering, som gør, at man betaler ikke en vis bestemt Sum for at blive kirkelig viet, men paa forstellig Maade efter sine Evner og Rang o. s. v. Det, der ligger til Grund for disse Betalingsvilkøar, er den ene gældende kirkelige Regel, at man betaler Præst og Degn efter Formue og Lejlighed og efter Egnens Etik og Brug. Dette medfører ganske nødvendigt og ganske selvfølgelig, at velhavende Folt betale mere end ubemidlede, saa at der kommer Klasseforstel og Gradsforstel ind ved de kirkelige Handlinger. Jeg skal tillade mig at gøre en Bemærkning til den ærede Ordfører. Da den ærede Ordfører henvendte sig til Ministeren med sit Lovforslag, kom der en vis stærk Jølelse i hans Ord, hans Ord bare Præg af Skuffet Haab, idet han havde indrettet sit Lovforslag saaledes, at han troede, at det kunde vinde frem ved Regeringens Hjælp. Den ærede Ordfører for Forslagsstillerne har da ikke bemærket, at der er gaaet Røst paa Regeringsmasineriet her i Landet, og at Erfaringen viser os alle sammen, at der intet Fremskridt sker ved Regeringens Hjælp, at der i lange Tider intet Fremskridt er sket her i Landet ved Regeringens Hjælp. Det er for oven Stag-

nation, der er for oven Død og for oven Røst paa Maskinen; Fremstridtsbestræbelser, Udbillingsmuligheder have ingen Vej hos den danske Regering. Det ændrer mig derfor, at det ærede Medlem, som dog har politisk Erfaring, har affattet sit Lovforslag saaledes, at han troede, at han kunde faa det gennemført ved Regeringens Hjælp, thi en saadan Affattelse er ikke mulig for noget som helst Lovforslag der skal betyde et Fremskridt. Saa vidt jeg kan forstaa, har det ærede Medlem, idet han har set sig blind paa Regeringen og Regeringens Hjælp, endda forfomt at vinde Tilslutning i sit eget Parti. Det har ændret mig meget, at dette Lovforslag kun har mødt Modstand ogsaa fra hans egne nærmeste politiske Venner, uden at man tør sige, at det har fundet nogen som helst Støtte; ogsaa fra anden Side har den ærede Forslagsstiller mødt Modstand, og paa samme Maade har jeg maattet stille mig over for Lovforslaget. Den ærede Forslagsstiller har nemlig søgt at læmpe et lille Fremskridt, han har tænkt, hvad kan passe for denne Regering, hvorledes liste vi os bedst frem med denne Reform, hvorledes affatte vi den vagest og svagest og forsigtigst, saaledes at man fra oven ser med Velvilje paa den? Jeg skal tilføje, at det ikke alene er det ærede Medlem, der har gjort sig skyldig i denne Fejltagelse og denne Taktik, men at jeg har det Indtryk, at det Parti, hvortil det ærede Medlem hører, har fulgt samme Taktik i hele den forløbne Del af Rigsdagssamlingen. Man har villet reformere med Regeringens Hjælp, men Regeringen er ingen Reformregering, Regeringen er en konservativ Regering, en Stagnationens Regering. Derfor havde den ærede Minister saa overordentlig Ret, da han sagde, at et Lovforslag af den Art eller i det hele Reformere paa dette Omraade først kunde finde Sted, naar Nødvendigheden var til Stede. Men Nødvendigheden, hvor ligger den? Hvornaar kommer Nødvendigheden? Den er først til Stede, naar der er saa stærk Dampspænding paa Maskinen, at den maa bevæge sig eller gaa i Stykker. Først da foreligger Nødvendigheden. Men Dampspænding saa vi ikke ved at indrette vore Reformforslag efter Regeringens mulige Ønsker, men ved at indrette vore Reformforslag saaledes, at i alt Fald det Parti, vi høre til, er enig om at støtte dem, og saa vidt muligt ogsaa andre Partier og hvad jeg lægger særlig Bægt paa, ved at den store, brede Befolkning støtter dem og støtter dem med energisk Kraft. Den højtærede Kultusminister sidder aabenhart — det fremgaar jo af hans Ord — og venter paa